

# Trešā nodaļa.

## Debesu iedvesmots padoms.

Ļoti iespējams, ka būs tādi, kas šo nodaļu neuzskatīs par ļoti svarīgu. Daži pat teiks, ka tas nav nepieciešams. Tomēr autors domā savādāk. Kas attiecas uz pašreizējām debatēm par Trīsvienību mūsu konfesijā, kā arī par šo pētījumu, viņš uzskata, ka tas ir ļoti nepieciešams. Tas ir tāpēc, ka šajā nodaļā mēs pievērsīsim uzmanību padomiem, ko esam saņēmuši, izmantojot pravietojumu garu, kā atrisināt doktrinālās nesaskaņas, kad tās rodas mūsu vidū.

Es uzskatu, ka ir ļoti svarīgi ievērot šo padomu, tad, kad tas ir nepieciešams. Es arī uzskatu, ka, ja mums neizdosies to īstenot, pastāv reāls drauds attīstīt ierobežotu un neiecietīgu (fanātisku) attieksmi pret tiem, kas nepiekrīt mūsu personīgajai pārliecībai. Tas jo īpaši attiecas uz draudzes vadību. Ja viņi noraidīs šo padomu, arī viņi kļūs tādi paši. Par katru cenu mums jācenšas izvairīties no šauras domāšanas un neiecietības, it kā mēs mēģinātu izvairīties no infekcijas vīrusa.

### Visi pierādījumi.

Visās mūsu diskusijās par Trīsvienības mācību mums jāievēro tas pats Svēto Rakstu padoms, kas ir piemērojams visam, kam mēs ticam. Šis padoms skan: ... - " Neapslāpējiet Garu, nenicināit pravietošanu; pārbaudait visu; kas labs, to paturiet! Atraujaties no visa, kas ļauns." (1.Tes. 5:19–21)

Dievs saka savai tautai nekad neizvairīties no jautājumu izpētes. Tiek dots padoms, nekad neignorēt visu to, kas mums tiek teikts, pirms neesam visu pārbaudījuši, lai pārliecinātos cik dzirdētais ir patiess. Mēs arī tiekam aicināti stingri turēties pie jebkuras atrastās patiesības. Dieva Vārds prasa rūpīgu izpēti. Ja nē, mēs nekad neuzzināsim patiesību un mums nekad nebūs brīvības, ko Jēzus vēlas, lai mēs piedzīvotu (skat. Jāņa 8:32). Tāpēc katram no mums ir jāmacās pašam. Tā mēs augam ticībā. 1899. gadā "Review and Herald" citēja baptistu evaņģēlista doktora J. A. Broadusa teikto: ... - "Neatkarīga domāšana attīsta, disciplinē un stiprina prātu vairāk nekā jebkas cits..." (The Review and Herald, 1899. gada 25. jūlijs. )

Ne visiem patīk neatkarīgi domātāji, īpaši tie, kas vēlas kontrolēt citu domāšanu...teksta turpinājums: ... - "Kas attiecas uz garīgo attīstību, to nekad nevajadzētu aizmirst, grūtākais ceļš ir vieglākais, lēnākais ir ātrākais. Cik vien iespējams, pieradināsim paši sevi pie galvenokārt neatkarīgās un pacietīgās domāšanas " - pretējā gadījumā mēs nekad nepieaugsim vīru briedumā. - Dr Broadus. (Turpat)

Tāda ir autora nostāja šajā pētījumā. Kas attiecas uz mūsu vēsturi, it īpaši attiecībā uz mūsu kādreizējās ticības noliegšanu un tagadējās Trīsvienības doktrīnas pieņemšanu, viņš nemēģināja iet "vieglo ceļu". Tā vietā viņš nopietni centās noskaidrot patiesību, kaut arī tas nozīmēja garu "ceļojumu". Galu galā tas būs veiksmīgākais un uzticamākais uzdevuma izpildes veids. Tikai tā izprotot šo vēsturisko izpēti, mēs varēsim sasniegt "īsto vīru briedumu".

"Liecības Draudzei" 5. sējumā Elena Vaita pievērsot uzmanību polemikai, kā arī Rakstu studēšanai, teica: ... - "Katru reizi, kad Dieva tauta pieaug žēlastībā, viņi pastāvīgi saņem skaidrāku Viņa vārda izpratni. Viņi redzēs jaunu gaismu un skaistumu viņa svētajās patiesībās. Tas ir taisnība baznīcas vēsturē visos laikmetos, un līdz ar to tā tas būs līdz galam. Bet, panīkstot reālajai garīgajai dzīvei, vienmēr ir bijusi tendence pārtraukt progresu patiesības izzināšanā. Cilvēki kļūst apmierināti ar gaismu, kas jau ir saņemta no Dieva Vārda, un tas atņem drosmi turpmākai Rakstu studēšanai. Viņi kļūst konservatīvi un izvairās no diskusijām." (Ellen G. White, Testimonies for the Church, 5. sēj., 706. lpp.,, Bībeles noslēpumi - viņas iedvesmas pierādījums ).

Kad dzirdam cilvēku sakām, ka labāk neapspriest kādu noteiktu mācību, mēs zinām, ka tas nav padoms, ko esam saņēmuši no Dieva. Padomdevējas secinājums ir šāds: ... - "To, ka Dieva tautā nav strīdu vai nemieru, nevajadzētu uzskatīt par pārliecinošu pierādījumu tam, ka viņi ievēro saskaņīgu mācību. Ir pamats bažām, ka viņi nevar skaidri nošķirt patiesību no kļūdas. Kad Svēto Rakstu studēšanas laikā nerodas jauni jautājumi, un ja nav diskusiju, kas mudinātu cilvēkus patstāvīgi pārbaudīt Bībeli, lai pārliecinātos, vai viņiem ir patiesība. Tad šodien, tāpat kā senatnē, būs daudz tādu, kas turas pie tradīcijām un pielūdz, ko paši nepazīst "(turpat, 707. lpp.).

Vaļsirdīgs un atklāts pētījums, kā arī neatkarīga domāšana, ietver gan pierādījumu pārbaudi, gan analizēšanu. Tieši šādu pieeju Elena Vaita ļoti atbalstīja. Tagad mēs aplūkosim šo padomu.

### **Pierādījumu nozīme un nepilnīgas zināšanas.**

Mums tiek doti padomi par Bībeles patiesībām un pierādījumu nozīmi:

... - "Visi tie, kuri tiek pārbaudīti patiesības gaismā, lai izvērtē katru gaismas staru, kas izplūst no visas gaismas Avota. Drosmīgi pieņemiet lēmumus, pamatojoties uz iegūto pierādījumu spēku. Neļaujieties kļūdainam iespaidam, bet pilnīgi un neatgriezeniski nostāieties patiesības pusē." (Elena Vaita, *The Review and Herald*, 1891. gada 21. jūlijs, "Vilisā, Mičiganas štatā").

... - "Tā Kunga vārdu, kas tiek runāts caur Viņa kalpiem, daudzi uzņem ar jautājumiem un bailēm. Un daudzi neizlēmīgi vilcinās paklausīt šiem brīdinājumiem un pārmetumiem, gaidot, kad katra nenoteiktības ēna pazudīs no viņu prāta. Neticība, kura gaida pilnīgas zināšanas, nekad nedos priekšroku pierādījumiem, kurus Dievs labprātīgi dod." (Ellen White, *Testimonies*, 3. sēj., 25. lpp., *Laodicean Church*; sk. *Arī The Review and Herald*, 1893. gada 16. septembris, *Laodicean Church*)

Tas stāsta par ticību Dieva Gara liecībai, un šis princips ir plašs un dziļš. Vienīgi Dievs dod patiesību, un mums ir jāstaigā Viņa gaismā. (skat. *Jesajas 2: 5*, *Jāņa 12:35*, *Efeziešiem 5: 8* un *1. Jāņa 1: 7* utt.).

Tad Elena Vaita atkal pievērš uzmanību pierādījumu ietekmei, sakot: ... - "Viņš [Dievs] prasa no savas tautas ticību, kuras pamatā ir pārliecinoši pierādījumi, nevis pilnīgas zināšanas. Tiem Kristus sekotājiem, kuri pieņem gaismu, ko Dievs viņiem dod, ir jāpakļaujas Dieva balsij, kas viņus uzrunā, tieši tad, kad ir daudzas citas balsis, kas sauc pret Viņu. Tas prasa spēju atšķirt Dieva balsi. Tie, kas nerīkosies, kad Tas Kungs tos aicinās, bet gaidīs pārliecinošākus pierādījumus un labākas iespējas, paliks tumsā, jo gaisma pazudīs. Ja reiz sniegtās liecības noraida, tās var arī nekad vairs neatkārtoties." (Turpat)

Tas ir ļoti nopietns brīdinājums. Mums ir jātic "gaismai", kad Dievs vēlas to atklāt. Tad mēs staigāsim tajā. Mums nav jāuzkrāj pierādījumi, līdz varēsim teikt: "Es ticu". Ja kaut kas ir patiess, mums jāiet tā gaismā. Tā ir katra kristieša atbildība. Kur vien patiesība ved, mums jāseko. Kā evaņģēlists Jānis rakstīja vienā no savām pastorālajām vēstulēm: ... - "Šī ir tā vēsts, ko esam no Viņa dzirdējuši un pasludinām jums, ka Dievs ir gaisma un Viņā nav it nekādas tumsības. Ja mēs sakām, ka mums ir sadraudzība ar Viņu un dzīvojam tumsībā, tad melojam un nedarām patiesību. Bet, ja mēs dzīvojam gaismā, kā Viņš ir gaismā, tad mums ir sadraudzība savā starpā un Viņa Dēla Jēzus asinis šķīsta mūs no visiem grēkiem." (1.Jāņa.1:5-7.)

Neatņemama sastāvdaļa Dieva kampaņā par mūsu dzīves attīrīšanu ir staigāšana Viņa gaismā. Tādā pašā veidā Viņš attīsta katra individuālo raksturu un palielina cilvēka garīgās zināšanas. Ja neievērosim šo padomu, Dieva nodomi mūsu atpestīšanā tiks traucēti, lai gan jāsaka, ka Viņa vispārējais mērķis ir dot mums iespēju pašiem pieņemt lēmumus, kā arī baudīt turpmākās sekas, kuras neapšaubāmi realizēsies. Tas ir tāpat kā ar augiem. Lai augtu, viņam jāpagriežas pret gaismu. Ja nav gaismas avota, tas nomirst. Šī ir vienkārša dabas mācība.

### **Visa patiesība netiek atklāta.**

Elena Vaita nekad nav apgalvojusi, ka viņas laikā SDA baznīcai būtu bijusi visa patiesība. Tāpat šodien nevienam no mums nevajadzētu ieņemt tādu nostāju, it kā šodien patiesības vairs nebūtu. Kā tika teikts publikācijā "Evaņģēlija kalpi" (tas bija tad, kad mūsu konfesija vēl bija anti-trinitāra): ... - "Mums nevajadzētu ne mirkli domāt, ka vairs nav gaismas, nav vairāk patiesības, kas mums varētu tikt dota. Mēs riskējam kļūt pavirši, zaudējot patiesības svētdarīgo spēku tieši mūsu vienaldzības dēļ un riskējam pieskaņojoties domai: ... "Tu saki: es esmu bagāts, un man ir pārpilnība, un man nevajag nenieka, bet tu nezini, ka tu esi nelaimīgs, nožēlojams, nabags, akls un kails." (ATKL. 3:17). (Ellen G. White, *Evaņģēlija kalpi*, 1892. gada izdevums, 310. lpp., *Misionāre*).

Ieklausieties ļoti uzmanīgi tajā, ko viņa pēc tam piebilda: ... - "Lai gan mums ir stingri jāpieturas pie jau saņemtajām patiesībām, mēs nedrīkstam aizdomīgi aplūkot nevienu jaunu gaismu, ko Dievs var sūtīt." (Turpat)

1892. gadā Elena Vaita dažas doktrīnas uzskatīja par "patiesībām", kuras SDA "jau bija saņēmuši". Tas nozīmē, ka, lai arī šīs patiesības var tikt paplašinātas un pavairotas, tās nekad nevar samazināt par kļūdām. Tas ir tāpēc, ka patiesība nekad nevar kļūt par kļūdu, un kļūda nekad nevar kļūt par patiesību. Patiesība,

tāpat kā kļūda, nekad nevar mainīties. Mums arī tiek teikts, ka mums nevajadzētu ar aizdomām uzlūkot "jaunu gaismu", taču jāņem vērā tas, ka ir vajadzīgs izmeklēšanas gars, lai noskaidrotu, vai tā patiešām ir patiesība. Citiem vārdiem sakot, mums jāpārbauda tas, ko mums saka, un tas nav nekavējoties jānoraida, tikai tāpēc, ka tas neatbilst tam, kam mēs jau ticam. Tas, kam mēs ticam, var izrādīties arī nepareizs. Kā redzēsīm arī nākamajās nodaļās, šī "jau pieņemtā" patiesība ir tieši tā, ko Elena Vaita raksturoja kā mūsu ticību 1900.-o gadu sākumā (*skat. 1. sadaļu*). Pie tam tā bija ticība, kas bija anti-trinitārā.

Viņa vēlreiz to atkārtoja 1900. gadā (atcerieties, ka toreiz mēs joprojām bijām anti-trinitāras konfesijas pārstāvji): ... - "Kad baznīcai tiek pasniegta "jauna gaisma", ir bīstami no tās norobežoties. Atteikšanās to klausīties, tikai tāpēc, ka esat noskaņots pret vēsti vai vēstnesi, nekad nepadarīs jūsu lietu taisnīgu Dieva priekšā. Jūsu autoritāte netiks paaugstināta to cilvēku acīs, kuri godprātīgi veic patiesības izpēti, ja sāksiet nosodīt to, par ko neesat dzirdējis un sapratis. Un nicinoši runāt par tiem, kurus Dievs ir sūtījis ar patiesības vēsti, ir neprāts un muļķība." (*Elena Vaita, liecības par sabata skolas darbu, 60. lpp., Skolotājam jābūt māceklim, 1900. gads*)

Cik patiesi ir šis apgalvojums! Kad viņa to darīja, Elena Vaita noteikti atsaucās uz Svēto Rakstu fragmentu: ... - "Kas atbild, iekāms viņš dzirdējis, tam piemīt vientiesība un tas piedzīvos kaunu." (*Sal. Pam. 18:13*)

Ja mēs nevarējām atrast laiku, lai iepazītos ar tā brīža aktuālo jautājumu, un varbūt pat nemēģinājām to saprast (lai kāds tas būtu), kā mēs drīkstam to vērtēt kā kļūdu? Protams, tas būtu ārkārtīgi neprātīgi. Mums jāiemācās vienmēr pārbaudīt to, ko mums saka. Tā kā mēs esam Dieva Atlikuma ļaudis, SDA nevar atļauties apstiprināt kļūdas vai noraidīt patiesību. Uz spēles ir likta mūsu pestīšana. **Tāpēc izpēte ir obligāta.** Lieki piebilst, ka būtu "neprātīgi un muļķīgi" runāt nicinoši par personu, kuru Dievs sūta ar ziņu. Tāpēc, ja mēs noraidām sūtni, mums ir jānoraida tas, kurš viņu sūta. Tas vienmēr notiks šādi. (*skat. Lūkas 20: 9-16*).

Jauniešiem Elena Vaita deva padomu: ... - "Ja mūsu jaunieši vēlas izglītoties, lai varētu strādātu Viņa lietās, viņiem jāiemācās Tā Kunga ceļš un jādzīvo pēc katra vārda, kas nāk no Viņa mutes. Viņiem nevajadzētu pieņemt lēmumu, ka visa patiesība ir atklāta un ka Bezgalīgajam vairs nav vairāk gaismas Savai tautai. Ja viņi ir stipri pārliecināti, ka visa patiesība ir atklāta, viņiem pastāv bīstamība pazaudēt patiesības dārgakmeņus, kas tiks atklāti, kad cilvēki pievērsīs uzmanību Dieva vārda bagātīgo raktuvju meklēšanai." (*Elena G. Vaita, Liecības par sabata skolas darbu, 60. lpp., Skolotājam jābūt māceklim, 1900. gads*)

Apgalvojums - "vairāk gaismas" – lai kāda tā arī būtu - nekad nebūs pretrunā ar "jau saņemtajām" patiesībām (gaismu). Tāpēc tieši šis apgalvojums mūs jāpieņem kā pamats. Citiem vārdiem sakot, attiecībā uz mūsu pētījumu par trīsvienību, mums jābūt ļoti precīzi informētiem, kas SDA draudzē ir ticis uzskatīts par patiesību. Mēs centīsimies to uzzināt nākamajās nodaļās.

Tomēr atcerieties, ko Elena Vaita teica 1892. gadā (tas bija, skaidrojot, kā Dievs SDA draudzē pakāpeniski attīstīja patiesības izpratni par Rakstiem): ... - "Mums ir jāapgūst daudzas mācības, un no daudzām, jo daudzām arī jāatbrīvojas. Tikai Dievs un debesis nav nekļūdīgi. Tie, kas domā, ka viņiem nekad nebūs jāatsakās no viņu lolotā viedokļa, un, ka viņiem nekad nebūs nepieciešamības mainīt domas, būs vīlušies. Kamēr mēs neatlaidīgi spītīgi turamies pie savām idejām un spriedumiem, mēs nevaram būt vienotībā, par kuru Kristus lūdza." (*Elena Vaita, The Review and Herald, 1892. gada 26. jūlijs, "Izpēti Svētos Rakstus"*)

Kas attiecas uz šo trīsvienības diskusiju, šis pamudinājums jāuzklausā gan mūsdienu anti-trinitārās, gan trīsvienības mācību atbalstošajiem SDA draudzes locekļiem. Es to saku tāpēc, ka, kā jau esam atzīmējuši, patiesību, protams, var paplašināt un pavairot, taču attīstības procesā tā nekad nevar kļūt par kļūdu. Patiesība vienmēr paliks tāda, kāda tā ir, tāpat patiesība.

Mēģināsim noskaidrot, kas patiesībā notika mūsu konfesijas pārejā no anti-trinitārisma uz trinitārismu? Vai esam paplašinājuši un pavairojuši patiesību, vai arī esam noraidījuši patiesību un aizstājuši to ar kļūdu? Kā redzēsīm desmitajā nodaļā, mūsu draudze šodien saka, ka tas, kam pionieri ticēja par Dievu, Kristu un Svēto Garu (tieši anti-trinitārisms), nebija patiesība, tāpēc tā bija jānoraida un jāaizstāj ar trinitārismu. Tas nozīmē, ka to, ko mācīja SDA pionieri (ja tā tiešām bija kļūda), nekad nevarēja paplašināt, lai iegūtu patiesību.

### **Kā tas bija agrāk (patiesības noskaidrošana).**

Tikko lasītajā rakstā Elena Vaita raksta par to, kā SDA tika atklāta patiesība. Tagad mēs redzēsīm, ko viņa stāsta, kā pionieri šo patiesību atklāja punktu pa punktu ar raudāšanu un asarām. ... - "Mēs ļoti nopietni centāmies nodrošināt, lai Svētie Raksti netiktu sagrozīti, lai tie atbilstu jebkuras personas viedoklim. Mēs

centāties samazināt mūsu nesaskaņas līdz minimumam, nepaliekot pie sīkumiem, par kuriem bija atšķirīgi viedokļi. Bet katras dvēseles vēlme bija, lai starp brāļiem rastos tāds stāvoklis, kas atbildētu uz Kristus lūgšanu, ka Viņa mācekļi varētu kļūt tikpat vienoti, kā Viņš un Tēvs. Bija gadījumi, kad viens vai divi no brāļiem sirds atklātībā spītīgi iebilda pret izvīzīto viedokli, tad mēs, kad šī attieksme izpaudās, pārtraucām pētījumu un atlikām tikšanos, lai ikvienam būtu iespēja, vienatnē savā lūgšanā un nerunājot ar citiem, vērsties pie Dieva, izpētot atšķirību un prasot gaismu no debesīm. Draudzīgi mēs šķīrāmies, lai pēc iespējas ātrāk tiktos vēlreiz un turpinātu veikt izpēti. Reizēm Dieva spēks manāmi nāca lejup uz mums, un, kad skaidrā gaisma atklāja patiesības punktus, mēs kopīgi raudājām un priecājāmies. Mēs mīlējām Jēzu; un mēs mīlējām viens otru." (Elena Vaita, *The Review and Herald*, 1892. gada 26. jūlijs, "Izpēti Svētos Rakstus")

Iepriekš minētajā rakstā mēs atrodam arī šādus vārdus: ... - "Tie, kas patiesi vēlas atrast patiesību, neatstās iesākto pētniecības virzienu un kritika viņus nekaitinās, pat ja viņu viedokļi un idejas brīžiem krustosies." (Turpat)

Jēzus nekad nemācīja slepenībā un mums arī vajadzētu tā rīkoties. Ja kādā ticības brīdī mēs nepiekrītam draudzes viedoklim (par jebkuru punktu), mums vienmēr vajadzētu vērsties pie brāļiem, lai pārliecinātos, vai mūsu viedoklī ir gaisma. Viņiem savukārt ir jāatbild, skaidri norādot, kas viņiem šķiet pareizs un kas nepareizs. Tā ir ne tikai dabīga rīcība vienkāršajiem draudzes locekļiem, bet arī obligāti izpildāms pienākums draudzes vadībai. Jēzus bieži satika tos, kuri nepiekrita tam, ko Viņš mācīja, bet nekad nezaudēja dievišķo paškontroli. Visā, ko viņš mācīja, Viņš vērsa savu klausītāju uzmanību uz Svētajiem Rakstiem. Mums kā SDA jāseko Viņa piemēram. Mēs nekad nedrīkstam izturēties nicinoši pret tiem, kas nepiekrīt mūsu uzskatiem.

Tajā pašā rakstā Elena Vaita paskaidroja arī pionieru attieksmi, kad viņi sapulcējās studēt: ... - "Tāds bija gars, kuru mēs lolojām pirms četrdesmit gadiem. Mēs pulcējāmies kopā, kad mūsu dvēseles jutās nospiestas un mēs lūdzām, lai varētu būt vienoti ticībā un mācībā; jo mēs zinājām, ka Kristus nav sašķelts. Un kāds no punktiem kļuva par mūsu izmeklēšanas objektu, tad šīs izmeklēšanas sanāksmes raksturoja svinīgums. Svētie Raksti tika atvērti ar bijību. Mēs bieži gavējām, lai labāk izprastu patiesību. Pēc sirsnīgas lūgšanas, ja kāds punkts netika saprasts, tas tika apspriests, un visi brīvi pauda savu viedokli. Tad mēs atkal noliecāmies lūgšanā un dedzīgas lūgšanas uzkāpa debesīs, lai Dievs mums palīdzētu atrast vienotību viedokļos, lai mēs varētu būt viens, tāpat kā Kristus un Tēvs bija viens". (Turpat)

Ievērojiet, ka Elena Vaita domās atgriezās "pirms četrdesmit gadiem" pie 1840. – 1850. gadu notikumiem. Tas bija laiks, kad mūsu draudzes doktrīnas sākotnēji tika veidotas. Konkrētāk, ievērojiet viņas teikto par SDA pionieru garu (attieksmi) izpētes procesā. Kad mēs cenšamies šodien izprast Bībeles lielās patiesības - it īpaši, ja mēs pieliekam pūles saprast dziļas patiesības par Dievu, kā piemēram, Tā iemiesošanos u.c. - tādām vajadzētu būt arī mūsu garam (attieksmei). Protams, bez šī gara nebūs vienotības, ko Dievs vēlas savā tautā. Ievērojiet iepriekš, kad Elena Vaita ļoti bieži runājot par Dievu Tēvu un Kristu, kā par "vienu", nekad nepieminēja Svēto Garu. Mēs to redzēsim vēl un vēl.

Attiecībā uz grūti izprotamajām rakstvietām (un tas ir ļoti svarīgi) Elena Vaita ieteica: ... - "Parasti mēs nemācījāmies vairāk par četrām stundām vienā reizē, bet bija gadījumi, kad dažreiz visu nakti pavadījām svinīgos Svēto Rakstu pētījumos, lai mēs varētu labāk saprast mūsu laika patiesības. ... Dažos gadījumos Dieva Gars nāca pār mani, un sarežģītās daļas tika izskaidrotas, izmantojot Dieva noteikto ceļu, un tad iestājās pilnīga harmonija. Mums visiem bija viens prāts un gars." (Turpat)

Ievērojiet Elenas Vaitas komentārus par to, kā Dievs izskaidroja dažas no šīm grūtajām Rakstu vietām. Viņa teica, ka tie tika "saprotami izskaidroti Dieva nozīmētā veidā". Kā mēs redzēsim vēlāk, viens no šiem veidiem bija vīzijas, kuras Dievs deva Elenai Vaitai, kurās Viņš izskaidroja šos jautājumus. Ņemiet vērā arī Elenas Vaitas norādes par "perfektu harmoniju", kura valdīja viņu vidū. Tas arī attiecās uz doktrīnām, kur viņa redzēja sevi un agrīnos pionierus vienotus garā. Tieši tāpat mums ir jāsaprot, kāda ir mūs pašreizējās vadības argumentācija un Elenas Vaitas līdzdalība ar viņas biedriem. Tas ir tāpēc, ka mūsu pašreizējā vadība pastāvīgi popularizē domu, ka Elena Vaita nav sekojusi līdz SDA teoloģijai, bet kā mēs redzēsim vēlāk, tad tā nav patiesība. Mēs drīz sapratīsim, ka tas patiešām kļūst par lojalitātes jautājumu. Tāpēc mūsu konfesijā turpinās strīdi par trīsvienības mācību. Citiem vārdiem sakot, šis jautājums ir par to, kurš saka patiesību un kura pusē mēs esam? Šie ir svarīgi jautājumi! Cilvēki vienmēr ieņems kaut kādu nostāju.

## Personīgie pienākumi un atbildība.

"The Review and Herald" 1889. gadā Elena Vaita runāja par dažu cilvēku farizejisko attieksmi, kuri teica, ka viņiem ir patiesība, un ka patiesība vairāk neattīstīsies: ... - "Patiesība ir mūžīga, un konflikts ar kļūdām tikai parādīs tās spēku. Mēs nekad nedrīkstam atteikties izskatīt Rakstus kopā ar tiem, kuri, pēc mūsu domām, vēlas zināt, kas ir patiesība, tāpat kā mēs to darījām. Pieņemsim, ka brāļa viedoklis atšķiras no jūsu viedokļa, un viņš ir atnācis pie jums un aicina jūs apsēsties kopā ar viņu un izpētīt Rakstus; Vai jums vajadzētu piecelties, aizspriedumu piepildītam un nosodīt viņa idejas, vienlaikus atsakoties atklāti viņā klausīties? Vienīgais pieņemamais veids, ir apsēsties kā "kristietim" un izskatīt situāciju, kā tā pasniegta Dieva Vārda gaismā, kura atklās patiesību un parādīs kļūdas. Sarunu biedra ideju izsmiešana ne mazākā mērā nemainīs viņa nostāju, pat ja tā būs nepatiesa, un nestiprinās jūsu argumentāciju, pat ja jūs teiksiet patiesību." (Elena Vaita, The Review and Herald, 1889. gada 18. jūnijs "Nomirt pašam sev")

Vēl viņa teica: ... - "Ja mūsu personīgās ticības pīlāri nevar izturēt pētījumu pārbaudi, tad mums ir pienācis laiks tos noskaidrot. Mums savā starpā nevajadzētu lolot farizejisma garu. Kad Kristus nonāca pie savējiem, savējie viņu nepieņēma; un mums ir ļoti svarīgi, lai mēs neietu pa to pašu ceļu, noraidot debesu gaismu. Neviena dzīvs cilvēks nevar domāt mūsu vietā. Neatkarīgi no tā, kas viņš ir un kādu stāvokli viņš var ieņemt, mums nevajadzētu pieņemt neviena cilvēka viedokli par mūsu ideālu kritēriju. Mums pašiem ir jāpārbauda patiesība."(turpat).

Norādot, ka mums jākonsultējas kopā, viņa teica: ... - "Katram no mums jāmeklē dievišķā apgaismība no Dieva. Mums individuāli jāizstrādā tāds raksturs, kas izturēs pārbaudījumus Dieva dienā. Mums nevajadzētu pieķerties savām idejām un sākt domāt, ka neviens nedrīkst iejaukties mūsu viedoklī."(turpat).

1890. gadā Elena Vaita izdevumā "Review and Herald" rakstīja: ... - "Mūsu brāļiem jābūt gataviem atklāti izpētīt visus strīdīgos jautājumus. Ja brālis māca kļūdas, atbildīgajos amatos esošajiem cilvēkiem tas būtu jāzina; un, ja viņš māca patiesību, viņiem ir jānostājas viņa pusē. Mums visiem jāzina, ko mums māca, jo, ja tā ir taisnība, mums tā ir jāzina. Sabata skolas skolotājam tas būtu jāzina, un katram Sabata skolas skolniekam tas būtu jāsaprot. Mums visiem Dieva priekšā ir pienākums zināt, ko Viņš mums sūta. Viņš deva norādījumus, pēc kuriem mēs varam pārbaudīt katru mācību: "Jāturas pie bauslības un liecības! Ja nē, tad runātam vārdam neausīs rīta gaisma!" (Jes. 8:20) Ja tas ir saskaņā ar šo pārbaudi, neesiet tik aizspriedumu pilni, ka nevarat atzīt cita viedokli, pat tad, kad tas jums ir pierādīts, vienkārši tikai tāpēc, ka tas neatbilst jūsu idejām." (Ellen White, Review and Herald, 1890. gada 25. marts, "Atveriet savu sirdi" gaisma")

Noslēgumā viņa izteica ļoti svarīgu piezīmi: ... - "Neatkarīgi no tā, kurš izstaro gaismu, mums ir jāatver sava sirds, lai to saņemtu Kristus lēnprātībā. Bet daudzi to nedara. Kad tiek izteikts strīdīgs viedoklis, viņi uzdod jautājumu pēc jautājuma, neapstiprinot un nepieļaujot citu viedokli pat tad, kad tas ir stabils. - Ak, kaut mēs rīkotos kā vīri, kuri vēlas gaismu! Lai Dievs mums dienu no dienas dāvā savu Garu un ļauj apgaismot mūs Viņa vadības gaismai, lai mēs varētu mācīties Kristus skolā!" (Turpat)

## Nav sprieduma bez pētījumiem.

Pārāk bieži tikai tāpēc, ka viņu uzskati tiek uzskatīti par netradicionāliem, daži SDA tiek nosodīti kā ķecerī. Tas notiek pat bez viņu uzskatu izpēti. Attiecībā uz šādiem gadījumiem Elena Vaita grāmatā "Liecības par sabata skolu" rakstīja: ... - "Nav ne tikumiski, ne drosmīgi pastāvīgi karot tumsā, aizvērot acis, lai neredzētu, aizdarot ausis, lai nedzirdētu, nocietinot sirdi neziņā un neticībā, kaut tik jums nebūtu jāpazemojas un jāatzīst, ka esat saņēmis gaismu par dažiem patiesības punktiem. Atturēšanās no patiesības izpēti nav veids, kā piepildīt Glābēja uzaicinājumu "meklējiet Svētajos Rakstos". (Elena G. Vaita, 1900. gada Sabata skolas darba liecības, 65. lpp., "Nepieciešams pētījumu gars")

Tad viņa uzdod jautājumu: ... - "Vai šī tomēr nav apslēpto dārgumu rakšana? Kā gan jūs varat, neveicot kritiskus pētījumus, lai pārliecinātos, vai domu krājumā ir vērtīgas patiesības pērles, nosodīt tās vai nosaukt kāda darba rezultātus par atkritumu kaudzi? (Turpat)

Esmu daudz lasījis par SDA Trīsvienības debatēm, un, kaut arī es varētu nepieņemt visam, ko esmu lasījis, man ir izdevies atrast "patiesības dārgakmeņus", par kuriem šeit runā Elena Vaita. Tādējādi šeit mēs redzam godīgas izmeklēšanas brīnumu un skaistumu. Svētā Gara padoms ir skaidrs. Nevar nosaukt kāda viedokli par "atkritumu kaudzi", nepārbaudot to "kritiski". Ja mēs tomēr tā rīkojamies, tas nebūs "apslēpto dārgumu rakšana".

Tad Elena Vaita jautā: ... - "Vai tie, kuriem ir gandrīz viss, kas jāapgūst, izvairīsies no jebkādam pulcēšanās iespējām, kur ir iespēja izpētīt vēstījumus, kas nonāk pie cilvēkiem, vienkārši tikai tāpēc vien, ka viņi iedomājas, ka patiesības skolotāju uzskati var neatbilst tam, ko viņi iedomājušies par patiesību?" (Turpat)

Daži cilvēki tieši tā arī rīkojās! Viņiem vai nu nepatīk persona, kura sludina ziņu, vai arī viņi nepiekrīt dažiem runātāja paustajiem uzskatiem, tāpēc viņi izvairās no sanāksmēm, kur kāds tos varētu sludināti. Vai tā ir Kristus Gara vadība šādi rīkojoties? Vai tā ir patiesības meklēšana?

Noslēgumā tiek dots šāds padoms: ... - "Tā rīkojās jūdi Kristus dienās, jo atkrītot no dzīvā Dieva viņu sirdīs bija ļauna neticība. Un mēs tiekam brīdināti nedarīt tā, kā viņi to darīja, bet lai mēs izvēlētos gaismu nevis tumsu. Lai neviens no jums neiedomājas, ka ir pārāk "veci vai gudri" un zina visu, un ka jums nav nepieciešams mācīties no dzīvā Dieva pazemīgākajiem vēstnešiem." (Turpat)

Dievs bieži apiet tā sauktos "intelektuāļus", atklājot patiesību tikai tiem, kas nopietni un patiesi to meklē. To vietā Viņš Savam nolūkam izmanto pazemīgākos no Saviem kalpiem. Šajā ziņā Elena Vaita ir labs piemērs.

### **Vēstule Ģenerālās konferences priekšsēdētājam.**

Noslēdzot šo nodaļu, es vēlos pievērst jūsu uzmanību vēstulei, ko Elena Vaita 1888. gadā uzrakstīja Dž. E. Batleram, kurš toreiz bija Ģenerālās Konferences prezidents. Es to daru tāpēc, ka uzskatu, ka šajās debatēs par trīsvienību galvenā problēma ir ne tikai tas, kam ir taisnība un kuram nav taisnība, bet arī kā mēs izturamies šīs polemikas iespaidā viens pret otru. Citiem vārdiem sakot, vai mēs esam saistīti viens ar otru Kristus garā vai kādā citā garā? Tā bija problēma 1880. gadu SDA draudzē. Tas galu galā izraisīja nepareizu priekšstatu par diviem galvenajiem runātājiem 1888. gada Mineapoles Konferencē, proti, Elletu Vagoneru un Alonso Džonsu. Tāda pati neiecietīga attieksme bija arī pret Elenu Vaitu. Šāda attieksme pret viņiem bija ļoti jūtama jau pirms konferences. Tāda bija gaisotne, kura pamudināja Elenu Vaitu 1888. gadā rakstīt vēstuli Dž. E. Batleram.

Batlers slimības dēļ, kuru pēc viņa teiktā, izraisīja Elenas Vaitas viņam nosūtītā liecība par viņa attieksmi iepriekšējā konferencē, šoreiz neapmeklēja Mineapoles Ģenerālās Konferences sesiju. Neskatoties uz to, viņš centās cik vien iespējams "samazināt" Džounsa un Vagonera ietekmi Konferences sesijā, un tāpēc viņš nosūtīja vēstules dažādiem delegātiem. Elena Vaita savā vēstulē, kura bija atbilde uz Batlera vēstuli, kuru viņš viņai bija nosūtījis, viņa pārmeta viņam par to, ko viņš darīja.

Viņa rakstīja viņam: ... - "Jūsu vēstulē es neatradu piemērotu noskaņu. Es jūsu vārdos attiecībā uz citiem neredzu mīlestību un cieņu, kurai vajadzētu būt starp brāļiem. Ja domājat, ka šajā laikā kā Ģenerālās Konferences prezidents jūs varat nodoties nicinošai attieksmei pret cilvēkiem, kurus Dievs ir piecēlis, lai tie paveiktu svarīgas lietas Viņa darbā, jūs nesaprotat savu patieso stāvokli. Drīzāk mums visiem ir jāpamudina šie vīri, kuri pierāda, ka viņi izpilda Kunga darbu, pat ja viņi pēc vecuma un pieredzes ir daudz jaunāki. Pat ja viņi vēl bija bērni, kad mēs jau aktīvi iesaistījāmies darbā un bijām kaujas priekšgalā." (Elena Vaita, 1888. gada 21. vēstule Dž.E. Batleram, rakstīta no Mineapoles 1888. gada 14. oktobrī)

Viņa arī teica Dž. E. Batleram (atsaucoties arī uz Ūriju Smitu): ... - "Jūs nedrīkstat domāt, ka Tas Kungs jūs ir nostādījis tādā stāvoklī, kādu jūs tagad ieņemat kā vienīgie cilvēki, kuriem ir tiesības izlemt, vai gaisma un patiesība tomēr nāks pie Dieva ļaudīm. Kopumā visu šo kalpotāju gars un ietekme, kuri ieradušies uz šo sanāksmi, ir atteikties no gaismas. Man žēl, ka ienaidniekam ir spēks jūsu domas novest līdz šāda attieksmei. ...Kāpēc mūsu personīgās jūtas tiek tik viegli uzbudinātas? Kāpēc mēs esam aizdomīgi viens pret otru? Viens no briesmīgajiem grēka augļiem ir, ka tas sadala labākos draugus, sanaido brāļi pret brāļi un kaimiņu pret tuvāko. Tie, kam kādreiz patika saskaņa un mīlestība, kļūst auksti un vienaldzīgi viens pret otru, tikai tāpēc, ka to uzskati pauž atšķirīgas idejas. Mūsu Svētais Kungs nāca uz šo pasauli, lai cilvēkiem sniegtu mieru un brīvo gribu, un lūdza, lai Viņa mācekļi kļūtu vienoti, kā Viņš bija viens ar Tēvu." (Turpat)

Turpinājumā viņa rakstīja: ... - "Es biju tik pateicīga Dievam, ka Viņš sagatavoja cilvēkus, lai tie nestu smagās nastas, kuru graužošo pārbaudījumu svaru uzlika dažiem vēstnešiem. Vai mēs, mans brāli, neatzīsim, ka žēlsirdīgais Dievs ir uzaicinājis vēl citus darbiniekus, izņemot mūs, izstrādāt, plānot un dalīties ar iegūto pieredzi? Un vai mēs izturēsimies pret viņiem neiecietīgi, ja dažu Svēto Rakstu punktu interpretācijā viņu nestā vēsts var atšķirties no mūsu uzskatiem? Vai mēs esam nekļūdīgi? Gaisotne, kura kontrolēja daudzu cilvēku attieksmi šajā sanāksmē, norāda, ka viņus vada cits gars." (turpat)

Ņemiet vērā, ka Elena Vaita teica, ka tās ir mūsu savstarpējās attiecības, nevis teoloģija, kuras uzrāda, kāds gars mūs vada. Vēl Viņa Batleram teica: ... - "Ļaujiet ikvienam pārbaudīt Svētos Rakstus un neapmierināties tikai ar to, ko vadītāji dara viņu vietā, pretējā gadījumā mēs būsīm kā tauta, kas atrodas tādā pašā stāvoklī, kādā atradās jūdi Kristus laikā – aizņemti ar dažādām manipulācijām, kalpošanas formām un tradīcijām, tomēr nesot tikai pieticīgus augļus Dieva godam. Ir pienācis laiks, lai draudze apzinātos savas svinīgās privilēģijas un svēto uzticību un mācītos no Lielā Skolotāja." (turpat).

Par visaptverošo garu, kas izpaudās Mineapolē, viņa rakstīja: ... - "Šajā sapulcē valdošais gars nebija no Kristus. Nebija mīlestības, līdzjūtības vai maigas sirsnības vienam pret otru. Sātans bija iedvesis tumšas aizdomas, izraisot strīdus. Daudzi tika aptraipīti no izaugušajām sarūgtinājuma saknēm. Kristiešiem nevajadzētu būt greizsirdīgiem vai spekulatīviem, jo šāds gars nāk no sātana. Starp brāļiem nevajadzētu būt strīdiem. Dievs padarīja šo tautu par svētu patiesību krātuvi. Jūs esat vieni ticībā, vieni Kristū Jēzū. Nepieļaujiet, ka notiek uzkundzēšanās pār Dieva mantojumu. Lai nebūtu sirdsapziņas apspiešana, kāda notika šajā sanāksmē. Pats Dievs personīgi pārbauda katru talantu, un tieši viņš ir tiesīgs spriest par katra cilvēka darbu. Viņš nevienam neuzliek pienākumu tiesāt; viņi kļūdījās savā aicinājumā. Nevajadzētu paaugstināt sevi pār citiem."(turpat).

... - "Lai neviens nedomā, ka viņam ieņemot Ģenerālās Konferences, vai Štata Konferences prezidenta stāvokli, Dievs būtu devis sankcijas paaugstināties pār citu cilvēku sirdsapziņu, kas ir pietiekami nospiedošs spēks. Viņam ir jāievēro visu tiesības, it īpaši tāpēc, ka viņš ir tādā stāvoklī, kad citi viņam seko. ...Tava nostāja uzliek tev vissvētākos pienākumus - būt ļoti uzmanīgam attiecībā uz savu garu, kādu tu izrādi pret brāļiem. Viņu dalība Dieva darbā ir tik pat nozīmīga kā tavējā. Vai Dievs viņus nemācīs un nevadīs tāpat kā tevi? Tev pat nevajadzētu pieļaut nelaipnas domas par viņiem, nemaz nerunājot par to, kā kāpt augšup uz tiesāšanas sēdekļa un izteikt neuzticību vai nosodīt savus brāļus, kaut arī tu pats varbūt daudzējādā ziņā esi pelnījis lielāku nosodījumu nekā viņi. Jūsu darbu pārbauda Dievs." (turpat)

Tad Elena Vaita runāja ar Batleru par tiem, kuri nepiekrīt konkrētiem viedokļiem (tas ir ļoti svarīgi pašreizējām debatēm par trīsvienību SDA): ... - "Ja brālis jums nepiekrīt dažos patiesības jautājumos, neizmantojiet izsmieklus, nenostādiel viņu pazemojošā stāvoklī un nepatiesi neskaidrojiet viņa vārdus, mēģinot tos izmainīt; nepārprotiet viņa vārdus un nemēģiniet sagrozīt to patieso nozīmi. Tas nav godprātīgs arguments. Neuzrādiel viņu kā ķeceri citu priekšā, ja neesat izpētījis viņa nostāju kopā ar viņu, ņemot Svēto Rakstu tekstu pēc teksta Kristus garā, lai parādītu viņam, kas ir patiesība." (Elena Vaita, 1888. gada 21. vēstule Dž.E. Batleram, rakstīta no Mineapoles 1888. gada 14. oktobrī)

Tas ir ārkārtīgi svarīgi, it īpaši attiecībā uz mūsu konfesijas debatēm par trīsvienību. Gan kalpotājiem, gan laicīgajiem cilvēkiem vienmēr jābūt gataviem apsēsties un "tekstu pa tekstam" izskatīt to cilvēku viedokli, kuri no viņiem atšķiras ar savu pārliecību. Ja cilvēki to nespēj, tas ir pierādījums tam, ka viņus vada cits gars, nevis Dieva gars. Mēs vēlāk redzēsim, ka Elena Vaita teica, ka cilvēkiem ar šādu attieksmi nekad nevajadzētu atļaut mācīšanas darbu: ... - "Paņemiet savu Bībeli un laipni izsveriet visus viņa izteiktos argumentus un parādiel viņam ar Rakstiem, ja viņi kļūdās. To darot bez negatīvām izjūtām, jūs darīsiel tikai to, kas ir jūsu un katra Jēzus Kristus kalpa pienākums." (Turpat)

Ja vien mēs neesam veikuši izpēti kopā ar kādu cilvēku, kurš, mūsaprāt, ir ar maldīgiem uzskatiem, mēs nedrīkstam šo cilvēku uzrādīt citiem kā "ķeceri". Ja mēs tā nedarām - un tikai nosodām - kā mēs varam teikt, ka mēs mīlam brāļus? Mēs tā nedrīkstam rīkoties! Dieva mērķis Kristū bija pestīšana, nevis nosodījums (Jāņa 3:17). Pārāk viegli izdarīt pēdējo un aizmirst pirmo. Ievērojiet Elenas Vaitas padomu izsvērt katru argumentu. Tas tiešām ir ļoti svarīgi. Tā ir neatņemama visu pierādījumu pārbaudes sastāvdaļa. Paturot prātā šo **debesu iedvesmoto padomu**, mums atklāti jāpārbauda jautājumi, kas saistīti ar SDA trīsvienības debatēm.

Iepriekš **debesu iedvesmotajā padomā** mēs redzējām, ka tad, kad brālis vai māsa Kristū ieņem doktrināru nostāju, kurai draudze nepiekrīt, tad draudzei vajadzētu iet pie šī cilvēka un sarīkot laipnu, Kristum piemēram atbilstošu, garīgo šovu, lai noskaidrotu kas viņuprāt ir nepareizi, un kas ir pareizi saprasts. Arī šis ir svēts Dieva dots pienākums. Cilvēku, kurš it kā ir maldināts, nedrīkst atstāt vienu, lai tas turpinātu savu ķecerīgo ceļu. Jebkura kļūda var būt bīstama. Nav svarīgi, cik viņa varētu būt maza. Uz spēles ir likta cilvēka pestīšana. Kāda būs cena par to? Vai mēs kā ganāmpulka gani nemēģināsim kādu atkal nostādīt uz pareizā ceļa, ja domājam, ka viņš ir apmaldījies? Vai mēs nebūsīm tādi kā Labais Gans, kurš vēlas atvest savas aitas mājās? Ja nē, kā mēs varam uzskatīt, ka mēs esam līdzīgi Kristum, un to nedarot, kā mēs varam uzskatīt sevi par Kristus Gara vadītājiem, ja mēs neievērojam šo padomu? Acīmredzot mums jāņem vērā padoms.

Kā Elena Vaita teica par Jēzu, kas mazgāja Jūdas kājas: ... - "Kaut gan Jēzus Jūdu pazina jau no sākuma, Viņš tomēr mazgāja tam kājas. Nodevējam bija priekšrocība kopā ar Kristu piedalīties Svētajā Vakarēdienā. Lēnprātīgais Pestītājs tiecās pretī grēciniekam ar pamudinājumu, lai tas Viņu pieņemtu, atgrieztos un tiktu attīrīts no grēka nešķīstības. Tā ir mācība arī mums. Ja domājam, ka kāds maldās un grēko, tad nevajag no viņa atrauties. Mēs nedrīkstam izturēties nevērīgi un norobežoties no šāda cilvēka, nedz atstāt viņu kārdināšanu varā un pamest sātana kaujas laukā. Tā nav Kristus metode. Mācekļi bija maldīgi, ar kļūdām, tomēr Jēzus mazgāja tiem kājas un tādā veidā visiem, izņemot vienam, lika atgriezties." (Elena G. Vaita, Laikmetu Ilgas, 655. lpp." Mani pieminēdami "1898)

Kas attiecas uz tiem, kuri nevēlās apsēsties un mācīties ar tādu brāli vai māsu, kuriem ir atšķirīgs viedoklis par doktrīnu, Elenai Vaitai bija daži ļoti konkrēti padomi.

Viņa teica, ka šādiem cilvēkiem nekad nedrīkst ļaut mācīt draudzē: ... - "Dieva slavas gaismai ir jānokrīt uz mums. Mums vajag svētu svaidījumu no augšas. Neatkarīgi no tā, cik gudrs vai cik izglītots cilvēks būtu, viņš nav cienīgs mācīt, ja neturas pie Izraēla Dieva. Tas, kurš ir saistīts ar Debesīm, darīs Kristus darbus. Ticot Dievam, viņam būs spēks ietekmēt cilvēci. Viņš meklēs Izraēla nama pazudušās avis. Ja dievišķā vara neapvienojas ar cilvēku pūlēm, es nedotu pat salmiņu par visu to, ko var izdarīt lielākais no cilvēkiem. Svētais Gars vēlas mūsu darbu. Nekas mani visvairāk tā nebiedē, kā redzēt atšķirības garu, ko izrāda mūsu brāļi. Mēs atrodamies uz bīstamas zemes, kad nespējam sanākt kopā kā kristieši, un pieklājīgi apspriest strīdīgus jautājumus. Man ir sajūta, ka es gribu aizbēgt no tās vietas, lai tik neiegūtu to cilvēku raksturu (orgiņātektā ir lietots vārds "the mold" - "**pelējums**" tulk. piez), kuri nevar atklāti pārbaudīt Bībeles doktrīnas." (Ellen G. White, The Review and Herald, 1890. gada 18. februāris, "Kā satikt pretrunīgi vērtētu doktrīnas punktu")

Ir ļoti interesanti, ko viņa secina: ... - "Tie, kas nevar objektīvi pārbaudīt kādas nostājas pierādījumus, kuri atšķiras no viņu uzskatiem, nav piemēroti kalpošanai nevienā Dieva darbu nodaļā. Mums ir nepieciešama kristīšana Svētā Garā. Bez tā mēs neesam piemēroti iziet pasaulē kā mācekļi pēc sava Kunga krustā sišanas. Jēzus zināja viņu nespēku un lika viņiem uzkavēties Jeruzalemē, līdz viņi tiks apveltīti ar spēku no augšienes. Katram skolotājam jāļauj izglītoties, lai viņa acis tiktu svaidītas, lai redzētu Dieva patiesības virzību. Taisnības Saules stariem ir jāspīd viņa paša sirdī, ja viņš vēlas citiem piešķirt gaismu" (Turpat)

## Secinājums.

Noslēgumā mums jājauc: ... Vai mēs kaut reiz, kas esam iesaistīti šajā trīsvienības polemikā, esam slikti izturējušies pret brāļiem? Vai mēs esam cietuši neveiksmes meklējot pazudušās avis, kuras, mūsaprāt, ir apmaldījušās - un vai mēs tā vietā, lai mācītos kopā ar tām, kuru uzskati atšķiras no mūsu uzskatiem, esam ar citiem tos aprunājuši un tenkojuši? Varbūt mēs rūpīgi neizpētot, kam viņi patiesībā tic, šos pašus brāļus esam apzīmējuši kā ķecerus (vai kā tādus)? Vai mēs ar saviem vārdiem un rīcību esam mēģinājuši vājināt viņu ietekmi pārējo brāļu vidū? Mums arī jājauc: vai mēs esam tiesājuši citus, reāli nenoskaidrojot, kāpēc viņi tic tieši tā? Ja mēs kaut ko no tā izdarījām, tad tas liecina, ka mūs vadīja nevis Dieva gars, bet cits gars. Tāpēc, pirms nav par vēlu, mums ar Dieva žēlastību ir jācenšas šo situāciju labot. Kā gan citādi mēs būsīm saskaņā ar Kristus Garu?

Šajā trīsvienības diskusijā uz spēles ir likta ne tikai doktrīna, bet gan mūsu Glābēja gods un slava. Ja mēs sakām, ka Viņš mūs vada, un tomēr tas veids, kā mēs izturamies pret citiem liecina pretējo, tad mēs neizpaužam Viņa Garu un liekam negodā Viņa brīnišķīgo vārdu. Tā bija problēma 1888. gada Ģenerālās Konferences sesijā Mineapolē. Neļausim vēsturei atkārtoties šodien, pārvēršot to par "trīsvienības" problēmu 2008. gadā un vēl pēc tam. Tagad pārņemam uz nākamo nodaļu. Mēs šeit uzsveram, ka Trīsvienības doktrīna ir tikai pieņemta (netieša) doktrīna. Protams, tas nav skaidri norādīts. Tam vajadzētu būt mums ļoti svarīgai nodaļai. Lai Dievs svētī jūs, turpinot šo pētījumu.

## Ceturtnodaļa.

### Trīsvienība ir domājama mācība.

Turpinājums sekos...